Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 141 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 25 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2025 met refertenummer 130338.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 23 augustus 1999 een verzoek om internationale bescherming in onder een valse identiteit.

Deze werd op 18 februari 2000 definitief afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS).

Tegen deze beslissing stelde verzoekster een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 95 074 van 2 mei 2001 verwierp de Raad van State het beroep.

Verzoekster diende op 18 april 2000 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet). Na een negatieve woonstcontrole werd deze aanvraag zonder voorwerp verklaard.

Verzoekster diende een nieuwe aanvraag in, die op 15 juli 2002 onontvankelijk werd verklaard door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken.

Een volgende aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 9 december 2002.

Verzoekster werd op 28 augustus 2002 op heterdaad betrapt bij een juwelendiefstal.

Verzoekster werd door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld wegens mensenhandel, tot een gevangenisstraf van 4 jaar waarvan ¾ met uitstel gedurende vijf jaar.

Aan verzoekster werd op 17 januari 2003 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster diende op 21 oktober 2003 een volgende aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Gezien zij niet kon aangetroffen worden op het opgegeven adres, werd de aanvraag zonder voorwerp verklaard.

Verzoekster huwde op 20 mei 2006 met de Belg S. M. Zij diende op 19 juli 2006 een aanvraag in tot vestiging, in functie van dit huwelijk. Door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken werd op 26 juli 2006 beslist tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek, beslissing die op 7 augustus 2006 aan verzoekster werd betekend.

Door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken werd op 29 november 2006 beslist aan verzoekster de vestiging te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing die haar op 30 november 2006 ter kennis werd gebracht. Tegen deze beslissing diende verzoekster een verzoek tot herziening in. Nadat verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken bericht werd nopens de gevolgen voor de verzoeken tot herziening door de recente wetswijzigingen, diende deze bij verzoekschrift van 10 april 2008 een verzoek tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). In het arrest nr. 15 493 van 1 september 2008 verwierp de Raad het annulatieberoep.

Verzoekster diende op 30 augustus 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 26 september 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Op 21 augustus 2012 diende verzoekster een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster diende op 20 september 2012 eveneens een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 20 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 107 938 van 2 augustus 2013 het beroep heeft verworpen.

Op 30 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 30 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 14 maart 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 2 mei 2016 werd verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van politiezone VLAS. Diezelfde dag werd aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod van 6 jaar (bijlage 13sexies) betekend.

Op 10 mei 2016 diende verzoekster een asielaanvraag in vanuit het gesloten centrum. Deze aanvraag werd op 6 juni 2016 door de CGVS geweigerd. Tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep aangetekend bij de Raad, die het beroep bij arrest nr. 171 313 van 6 juli 2016 heeft verworpen.

Op 15 juli 2016 stond een repatriëring gepland, maar verzoekster diende een derde asielaanvraag in. Op 20 juli 2016 werd de derde asielaanvraag van verzoekster door de CGVS geweigerd. Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend bij de Raad, hetgeen werd verworpen bij arrest nr. 173 000 van 9 augustus 2016.

Op 8 september 2016 diende verzoekster een aanvraag in om medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 21 september 2016 onontvankelijk verklaard.

Op 23 september 2016 diende verzoekster een vierde asielaanvraag in. Op 30 september 2016 besliste het CGVS om de vierde asielaanvraag niet in overweging te nemen. Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend, hetgeen door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 176 062 van 11 oktober 2016.

Verzoekster huwde op 30 oktober 2020 in Frankrijk met de Belg C. G. A. L.

Op 27 oktober 2021 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 20 april 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelde verzoekster een beroep in bij de Raad, die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 276 697 van 30 augustus 2022.

Op 18 oktober 2022 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 17 april 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelde verzoekster een beroep in bij de Raad, die de beslissing heeft vernietigd bij arrest nr. 294 495 van 21 september 2023.

Op 17 april 2024 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Ook tegen deze beslissing stelde verzoekster een beroep in bij de Raad, die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 312 034 van 29 augustus 2024.

Op 4 december 2024 dient verzoekster wederom een verblijfsaanvraag in, in functie van haar Belgische echtgenoot. Op 25 juni 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 26 juni 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.12.2024 werd ingediend door:

Naam: U.
Voorna(a)m(en): E. C.
Nationaliteit: Nigeria
Geboortedatum: (…) 1979
Geboorteplaats: (…)
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)
Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde C. G. A. L. NN. (…) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt: "De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (…) "

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon worden volgende documenten voorgelegd:
- *betaalattest voor de periode van 06/2024 tot 11/2024 van de Federale Pensioendienst.*
- *Overzicht 'mijn betalingen' met de betalingen van het pensioen van februari en maart 2025. Recent ontvangt hij 1693,54 euro pensioen per maand.*

Ter staving van de vaste en variabele kosten worden onderstaande documenten overgemaakt:
- *voorschotfactuur Engie (elektriciteit), periode december 2024 (80 euro)*
- *tussentijdse factuur De Watergroep, voor de periode 22/09/2024 tot 21/12/2024 (100 euro)*
- *factuur Orange dd. 20.01.2025, periode 11.12.2024 – 10.01.2025 (145,60 euro)*

Uit de documenten blijkt dat referentiepersoon actueel een pensioen geniet ter waarde van 1693,54 euro per maand. Er dient geconcludeerd te worden dat de referentiepersoon niet beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. De bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn bijgevolg ontoereikend.

Indien wordt besloten dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoefteanalyse te worden uitgevoerd. In deze zin kan dienstig opgemerkt worden dat de bijlage 19ter uitdrukkelijk vermeld "voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden." Betrokkene en de referentiepersoon werden door deze zinssnede op de hoogte gebracht dat bewijzen van de vaste en de variabele kosten van de referentiepersoon en zijn gezin noodzakelijk zijn, teneinde onze dienst in staat te stellen om de behoefteanalyse te kunnen maken. In het kader van de behoefteanalyse worden door betrokkene drie facturen overgemaakt, nl. van Engie (elektriciteit), De Watergroep (waterverbruik) en Orange ((tele)communicatie). Referentiepersoon dient kennelijk 80 euro per maand te voldoen voor het elektriciteitsverbruik. Gelet dit echter om een voorschotfactuur gaat, is het voor onze dienst niet duidelijk of het voorschotbedrag het werkelijke verbruik dekt. Ook de factuur van De Watergroep blijkt om een tussentijdse factuur van 100 euro voor een periode van 3 maanden te gaan, waar evenmin enige duiding wordt gegeven of dit voorschot het werkelijke verbruik dekt. Referentiepersoon dient daarnaast 145,60 euro te voldoen aan Orange voor de telecommunicatie. Overige stukken in verband met de vaste en de variabele kosten worden niet voorgelegd door referentiepersoon of betrokkene. Enkel het voorleggen van de kosten voor waterverbruik, telecommunicatie en energieverbuik – zonder bovendien een zicht of de betaalde bedragen het werkelijke verbruik dekken - geeft dus een summier beeld van de werkelijke vaste en variabele kosten die referentiepersoon dient te voldoen. Betrokkene/referentiepersoon geeft in feite een te beperkte, onvolledige weergave van de vaste en variabele kosten van het gezin van referentiepersoon. Bij gebrek aan bewijs van overige vaste en variabele kosten (huisvesting, verzekeringen, mobiliteit, kledij, voeding, ontspanning, medische kosten…) kan niet blijken dat referentiepersoon ook voldoende in het levensonderhoud van zichzelf en betrokkene kan voorzien zonder over 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te beschikken, om te (kunnen) voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Kortom, het is bij gebrek aan bewijs van het tegendeel niet redelijk om, in afwijking van de bepalingen van artikel 40ter, alsnog het verblijfsrecht als familielid van een burger van de unie toe te staan. Het is enkel de bedoeling van de wetgever geweest om te kunnen afwijken van de bestaansmiddelenvoorwaarde, voor zover de Belg en zijn gezinsleden, gezien hun specifieke situatie, kunnen aantonen dat ze met minder bestaansmiddelen wel degelijk voldoende in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Voor zover er specifieke elementen zijn in de persoonlijke situatie van de referentiepersoon waarmee onze dienst rekening dient te houden, komt het aan betrokkene en of referentiepersoon toe voldoende duiding te scheppen rond hun specifieke situatie, deze specifieke situatie te staven met objectieve bewijsstukken, hun dossier aan te vullen en te actualiseren. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is 120% van het leefloon voor een persoon met

gezinslast in hoofde van de referentiepersoon het strikte minimum om een minimum aan waardigheid te garanderen en het verblijfsrecht aan betrokkene te kunnen toestaan.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De individuele behoefteanalyse, zoals voorgeschreven overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid kan niet in andere zin doen besluiten.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 50, §2, 7° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

"2.1.1.
Dat verzoekster op 4 december 2024 een aanvraag heeft gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van haar Belgische echtgenoot conform artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan en de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoekster dient te worden afgewezen.

Conform artikel 40bis §2, 1° Vw. wordt als familielid van een Unieburger beschouwd, de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt.

Artikel 40ter, §2 Vw. bepaalt dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon :

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:
1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2° , de Belg begeleiden of zich bij hem voegen".

Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt:

“7° familielid bedoeld in artikel 40ter van de wet :
a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;
b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”

Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mocht aantonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen conform artikel 40ter Vw. beschikt.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoekster niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden, omdat niet afdoende aangetoond werd dat de referentiepersoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt zoals voorgeschreven door artikel 40ter Vw.

Meer bepaald heeft verzoekster bewijzen voorgelegd dat haar echtgenoot een pensioen geniet van 1.693,54 EUR per maand. Uiteraard dient hierbij nog het vakantiegeld gerekend te worden, zodat de inkomsten van de referentiepersoon nog hoger liggen.

Bovendien zijn de vaste lasten van het gezin marginaal, zodat verzoekster wel degelijk heeft aangetoond dat de referentiepersoon over meer dan voldoende bestaansmiddelen om verzoekster ten laste te nemen, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter Vw. en artikel 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

2.2.2.
Dat de bestreden beslissing bovendien enkel rekening houdt met de maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon en geen rekening houdt met de extra inkomsten waarover het gezin beschikt vanwege de tewerkstelling van verzoekster.

Echter, volgens artikel 40ter Vw. moet bij een aanvraag gezinshereniging de Belg aantonen dat hij ‘beschikt’ over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt echter geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci.
Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereisten betreffende de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord ‘beschikken’ wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als : ‘1. Beslissen over : wijzend op iets beschikken; 2. Gebruikmaken van : vrij (kunnen) beschikken over’ en in het woordenboek Wolters als ‘1. Gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. Beslissen over’.

Uit deze definities kan dan ook geenszins worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruik maken van het inkomen van zijn partner en/of andere inwonende gezinsleden.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in diverse arresten heeft geoordeeld dat verweerder zich op een te enge interpretatie van de wet baseert (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr.161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Zo oordeelde de Raad dat met het instellen van de inkomstenvereiste in artikel 40ter Vw. de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Dat verweerder, door te eisen dat de voldoende bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de Belg/gezinshereniger, dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet en dan ook artikel 40ter Vw. schendt.

Door geen rekening te houden met alle inkomsten waarover de referentiepersoon ‘beschikt’ (in casu de inkomsten van verzoekster), schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 40ter Vw., zodat deze dient vernietigd te worden.

Dat verweerder dan ook op een onzorgvuldige manier tewerk is gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoekster en hierdoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.3.
Minstens is de bestreden beslissing strijdig met artikel 42 §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

In casu heeft verweerder geen rekening gehouden met het feit dat de vaste lasten van het gezin gedragen worden door alle inwonende gezinsleden die kostendelend samenwonen en dus mee gedragen worden door verzoekster zelf.

Het is immers niet enkel de referentiepersoon die uitsluitend en alleen deze vaste lasten draagt, doch wel het gehele gezin en deze worden dan ook betaald middels alle inkomsten van het gezin.

Dat de door verweerder uitgevoerde behoefteanalyse is dan ook niet van de juiste parameters uitgegaan en werd niet correct uitgevoerd.

Verweerder heeft bij de behoefteanalyse dan ook geen rekening gehouden met het gezinsinkomen, nl. het inkomen van de referentiepersoon en zijn inwonende gezinsleden, in casu het inkomen verzoekster.

Verweerder moet immers 'op basis van de eigen behoeften van de Unieburger en van zijn familieleden' uitmaken 'welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De beroepsactiviteiten en persoonlijke inkomsten van de echtgenoot kunnen immers een wezenlijke invloed hebben de behoeften van de referentiepersoon en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Immers, er mag geenszins van uitgegaan worden dat exclusief de referentiepersoon alle vaste lasten van het gehele gezin draagt, terwijl verzoekster die ook eigen inkomsten heeft, geen euro zouden bijdragen.

Een correcte behoefteanalyse dient dan ook de vaste lasten van het gezin te verdelen over het aantal gezinsleden dat over een eigen inkomen beschikt, wat in casu in het gezin van de referentiepersoon twee personen is.

Dat verweerder de behoefteanalyse dan ook niet op een correcte en juiste wijze heeft doorgevoerd, zodat er sprake is van een schending van artikel 42, §1, tweede lid Vw.

Verzoeker verwijst in die zin naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin gesteld wordt dat bij het uitvoeren van een behoefteanalyse rekening dient gehouden te worden met het feit dat de referentiepersoon samenwoont met iemand die zelf ook inkomsten heeft.

Zo stelde de Raad dat, hoewel inkomsten van derden niet kunnen meegerekend worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, deze inkomsten uiteraard wel een invloed hebben op de behoefte van de Belgische referentiepersoon. De samenwoonst kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke (RvV, 20 november 2020, nr. 244.494).

Ook het arrest dd. 22 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 268.878, bepaalt dat :

"(…) Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij enkel rekening kon houden met de inkomsten van de referentiepersoon, volgt de Raad deze redenering enkel voor wat betreft het bepalen van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen. Bij de behoefteanalyse liggen de zaken echter anders.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet spreekt immers over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en over het feit dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen. Deze bepaling stelt uitdrukkelijk dat de behoeftes van de referentiepersoon en van zijn familieleden moeten bepaald worden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden (eigen onderlijning). Nergens blijkt dat met de inkomsten van verzoeker geen rekening kan gehouden worden voor het uitvoeren van de behoefteanalyse.
Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoeker en de Belgische referentiepersoon samenwonen en verzoeker zelf ook inkomsten heeft. Deze elementen kunnen wel degelijk meegenomen worden in de behoefteanalyse. Hoewel uit voorgaande bespreking blijkt dat de inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, kunnen deze uiteraard wel een invloed hebben op de behoeften van de verzoeker en de Belgische referentiepersoon. De samenwoonst met een ander familielid kan immers een invloed hebben op de kosten, verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke.

(…) Het spreekt voor zich dat het feit dat verzoeker eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij dus de eventuele inkomsten van de verzoeker zelf wel mee in rekening nemen".

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, verzoekster kan onderhouden met zijn inkomen en het gezamenlijke gezinsinkomen. Dat verweerder dit in casu geenszins op een zorgvuldige wijze heeft gedaan en geen rekening heeft gehouden met de inkomsten van verzoekster.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht (zie supra).

2.2.4.
Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoekster in het kader van de behoefteanalyse drie facturen heeft overgemaakt, nl. voor elektriciteit, water en telecommunicatie, wat onvoldoende zou zijn om een behoefteanalyse te kunnen uitvoeren.

Verzoekster zou bovendien voorschotfacturen hebben voorgelegd en zou het voor verweerder niet duidelijk zijn of het voorschotbedrag het werkelijke verbruik dekt bij gebrek aan voorlegging van een afrekening.

Dat echter nooit aan verzoekster gevraagd werd om een afrekening voor te leggen van haar nutsvoorzieningen. In de bijlage 19ter van verzoekster wordt immers louter vermeld dat zij een overzicht dient te geven van haar vaste lasten. Van een afrekeningsfactuur is dan ook geen sprake, terwijl verweerder het gebrek hieraan aangrijpt om de aanvraag van verzoekster af te wijzen.

Door nooit aan verzoekster mee te delen dat zij dergelijke stukken diende te voor te leggen, heeft verweerder dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden (zie supra).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit nochtans voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

2.2.5.

Dat verzoekster een overzicht heeft bezorgd van de vaste lasten van het gezin en de overige kosten vrijwel verwaarloosbaar zijn.

Bovendien heeft verzoekster wel degelijk haar huisvestingskosten meegedeeld, aangezien dit werd aangetoond door het bewijs van voldoende huisvestiging.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat verzoekster geen bewijs heeft bezorgd van haar huisvestigingskosten, terwijl zij dit wel degelijk gedaan heeft.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.
Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel

integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens een foutieve motivatie."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de

redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster een verblijfsaanvraag heeft ingediend in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. In dat geval moet er worden aangetoond dat de Belg over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De stukken die verzoekster bij haar verblijfsaanvraag van 4 december 2024 heeft gevoegd, laten niet toe vast te stellen dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het pensioen dat de referentiepersoon ontvangt bedraagt immers minder dan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet waardoor de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Omdat verzoekster een te beperkte en onvolledige weergave biedt van de werkelijke vaste en variabele kosten die de referentiepersoon moet voldoen, kan niet blijken dat de referentiepersoon ook voldoende in het levensonderhoud van zichzelf en verzoekster kan voorzien zonder over 120% van het bovenvermelde bedrag te beschikken. De uitkomst van de behoefteanalyse die verweerder heeft gemaakt is aldus negatief. Verweerder besluit dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste zoals neergelegd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waardoor het gevraagde verblijfsrecht niet kan worden toegestaan.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

[…]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke

dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;"

Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet luidde op dat moment:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;"

Uit een samenlezing van (oud) artikel 40ter, §2 en (oud) artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoekster in de hoedanigheid van een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer en verblijf een recht op gezinshereniging opent indien ze onder meer bewijst dat haar Belgische echtgenoot "*beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*". Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd – en dit strookt met de informatie voorhanden in het administratief dossier – dat ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg de volgende stukken werden voorgelegd:

"*-betaalattest voor de periode van 06/2024 tot 11/2024 van de Federale Pensioendienst.*
-Overzicht 'mijn betalingen' met de betalingen van het pensioen van februari en maart 2025. Recent ontvangt hij 1693,54 euro pensioen per maand."

Verweerder stelt vast dat de referentiepersoon maandelijks een pensioen geniet van 1693,54 euro. Dit bedrag is lager dan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Verweerder besluit dan ook dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste vervat in (oud) artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster gaat hier niet mee akkoord. In de eerste plaats argumenteert ze dat naast een pensioen van ongeveer 1700 euro per maand, de referentiepersoon ook vakantiegeld ontvangt waardoor zijn inkomsten hoger liggen dan hetgeen wordt weergegeven in de bestreden beslissing.

Er blijkt echter niet dat verzoekster enig bewijs van het ontvangen van vakantiegeld heeft voorgelegd in het kader van haar verblijfsaanvraag van 4 december 2024. Evenmin verduidelijkt ze in het kader van de huidige procedure hoeveel dit vakantiegeld zou bedragen, zodat verweerder noch de Raad hier een zicht op hebben. Daarenboven toont verzoekster niet aan dat het pensioen dat de referentiepersoon ontvangt samengeteld met het vakantiegeld dat hij zou krijgen, de grens van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, bereikt. Er kan dan ook niet worden ingezien welk belang verzoekster bij deze kritiek kan laten gelden. Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat er zich in het administratief dossier wel een attest van aanvullende vakantievergoeding voor het jaar 2022 bevindt, dat door verzoekster in het kader van een eerdere verblijfsaanvraag werd voorgelegd. Ze maakt echter niet aannemelijk dat het daarin vermelde bedrag op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk ruim drie jaar later, nog up-to-date is. Verzoekster verduidelijkt net zo min waarom ze in het kader van de voorliggende verblijfsaanvraag geen bewijs heeft voorgelegd dat aantoont dat de referentiepersoon ook in 2024 vakantiegeld heeft ontvangen, gezien ze er wel in is geslaagd om een dergelijk bewijs te produceren voor het jaar 2022.

Vervolgens voert verzoekster aan dat er geen rekening werd gehouden met haar eigen inkomsten uit arbeid. Volgens haar vereist verweerder dat de bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de Belgische referentiepersoon, waardoor hij een voorwaarde aan de wet toevoegt.

Opnieuw moet de Raad vaststellen dat verzoekster geen bewijs van haar eigen inkomsten uit arbeid aan haar verblijfsaanvraag van 4 december 2024 heeft toegevoegd. Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden enkel bewijzen aangaande het maandelijks pensioen van de referentiepersoon voorgelegd. Er werd bij de voorliggende verblijfsaanvraag geen enkel stuk gevoegd waaruit volgt dat

verzoekster zelf tewerkgesteld is en daaruit een eigen inkomen vergaart. Het betoog van verzoekster is in dat opzicht dan ook niet ernstig.
Verzoekster heeft in het kader van haar eerdere gezinsherenigingsaanvragen wel bepaalde bewijzen aangebracht die erop duiden dat ze zelf een inkomen uit arbeid ontving, zoals enkele loonfiches. De meest recente loonfiche aanwezig in het administratief dossier, dateert echter van september 2022. In het administratief dossier bevindt zich eveneens een uittreksel uit de Dolsis-databank dat aantoont dat verzoekster minstens tot 6 april 2023 zelf tewerkgesteld was. Er liggen daarentegen geen stukken voor die aantonen dat verzoekster ook op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, nog effectief tewerkgesteld was. Evenmin legt verzoekster enig bewijs voor waaruit kan worden afgeleid welk inkomen ze uit een eventuele tewerkstelling vergaarde. Aldus kan verzoekster niet worden gevolgd waar ze voorhoudt dat verweerder rekening had moeten houden met haar eigen inkomsten uit arbeid, nu ze geen geactualiseerde informatie voorlegt aangaande haar vroegere tewerkstelling en verweerder op basis van de informatie aanwezig in het dossier dan ook niet kon uitmaken over welk inkomen verzoekster beschikte.

Volledigheidshalve moet worden gesteld dat waar verzoekster betoogt dat verweerder een voorwaarde aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet toevoegt door te vereisen dat de bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de referentiepersoon zelf, dit betoog op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing berust. In de bestreden beslissing is immers geen enkel motief in die zin terug te vinden. Er wordt nergens in de bestreden beslissing gemotiveerd dat inzake de bestaansmiddelenvereiste neergelegd in (oud) artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enkel rekening mag worden gehouden met de eigen inkomsten van de referentiepersoon. Het betoog van verzoekster is dan ook niet ernstig.

Nu vast staat dat niet is aangetoond dat de referentiepersoon over bestaansmiddelen beschikt die minstens gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, dient verweerder overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid een behoefteanalyse uit te voeren. Deze behoefteanalyse is erop gericht na te gaan of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon – ondanks de vaststelling dat zij de grens van bovenvermeld bedrag niet bereiken – alsnog voldoende zijn om te voorkomen dat het familielid tijdens zijn verblijf in het Rijk ten laste zal vallen van het sociale zekerheidsstelsel.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

"*Indien wordt besloten dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoefteanalyse te worden uitgevoerd. In deze zin kan dienstig opgemerkt worden dat de bijlage 19ter uitdrukkelijk vermeld "voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden." Betrokkene en de referentiepersoon werden door deze zinssnede op de hoogte gebracht dat bewijzen van de vaste en de variabele kosten van de referentiepersoon en zijn gezin noodzakelijk zijn, teneinde onze dienst in staat te stellen om de behoefteanalyse te kunnen maken. In het kader van de behoefteanalyse worden door betrokkene drie facturen overgemaakt, nl. van Engie (elektriciteit), De Watergroep (waterverbruik) en Orange ((tele)communicatie). Referentiepersoon dient kennelijk 80 euro per maand te voldoen voor het elektriciteitsverbruik. Gelet dit echter om een voorschotfactuur gaat, is het voor onze dienst niet duidelijk of het voorschotbedrag het werkelijke verbruik dekt. Ook de factuur van De Watergroep blijkt om een tussentijdse factuur van 100 euro voor een periode van 3 maanden te gaan, waar evenmin enige duiding wordt gegeven of dit voorschot het werkelijke verbruik dekt. Referentiepersoon dient daarnaast 145,60 euro te voldoen aan Orange voor de telecommunicatie. Overige stukken in verband met de vaste en de variabele kosten worden niet voorgelegd door referentiepersoon of betrokkene. Enkel het voorleggen van de kosten voor waterverbruik, telecommunicatie en energieverbuik – zonder bovendien een zicht of de betaalde bedragen het werkelijke verbruik dekken - geeft dus een summier beeld van de werkelijke vaste en variabele kosten die referentiepersoon dient te voldoen. Betrokkene/referentiepersoon geeft in feite een te beperkte, onvolledige weergave van de vaste en variabele kosten van het gezin van referentiepersoon. Bij gebrek aan bewijs van overige vaste en variabele kosten (huisvesting, verzekeringen, mobiliteit, kledij, voeding, ontspanning, medische kosten…) kan niet blijken dat referentiepersoon ook voldoende in het levensonderhoud van zichzelf en betrokkene kan voorzien zonder over 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te beschikken, om te (kunnen) voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.*
Kortom, het is bij gebrek aan bewijs van het tegendeel niet redelijk om, in afwijking van de bepalingen van artikel 40ter, alsnog het verblijfsrecht als familielid van een burger van de unie toe te staan. Het is enkel de bedoeling van de wetgever geweest om te kunnen afwijken van de bestaansmiddelenvoorwaarde, voor zover de Belg en zijn gezinsleden, gezien hun specifieke situatie, kunnen aantonen dat ze met minder bestaansmiddelen wel degelijk voldoende in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Voor zover er specifieke elementen zijn in de persoonlijke situatie van de referentiepersoon waarmee onze dienst rekening dient te

houden, komt het aan betrokkene en of referentiepersoon toe voldoende duiding te scheppen rond hun specifieke situatie, deze specifieke situatie te staven met objectieve bewijsstukken, hun dossier aan te vullen en te actualiseren. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast in hoofde van de referentiepersoon het strikte minimum om een minimum aan waardigheid te garanderen en het verblijfsrecht aan betrokkene te kunnen toestaan."

In de bijlage 19ter van 4 december 2024 werd verzoekster verzocht om binnen de drie maanden onder meer een bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor te leggen. Ze werd erop gewezen dat voor zover deze bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, er tevens bewijzen van de "*vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden*" moeten worden overgemaakt.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat er ter staving van de vaste en variabele kosten van het gezin drie facturen werden voorgelegd: één factuur voor waterverbruik; één factuur voor elektriciteitsverbruik en één factuur voor telecomdiensten. Wat de facturen voor water en elektriciteit betreft, motiveert verweerder dat dit slechts voorschotfacturen betreffen. Uit deze facturen kan niet worden afgeleid of hiermee de volledige, werkelijke verbruikskost wordt gedekt.

Daarnaast bieden deze drie facturen een te summier beeld van de werkelijke vaste en variabele kosten van het gezin. Bewijzen in verband met de overige vaste en variabele kosten, zoals kosten voor huisvesting, verzekeringen, mobiliteit, kledij of voeding, worden niet voorgelegd. Bij gebrek aan bewijs van de overige vaste en variabele kosten kan niet worden besloten dat de referentiepersoon voldoende in het levensonderhoud van zijn gezin kan voorzien zonder over bestaansmiddelen ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te beschikken.

Verzoekster is het oneens met de gemaakte behoefteanalyse. Waar ze in de eerste plaats bekritiseert dat er geen rekening werd gehouden met het totale gezinsinkomen en het feit dat verzoekster zelf ook mee de kosten draagt, kan dienstig worden verwezen naar de bovenstaande bespreking waaruit is gebleken dat ze geen bewijzen van eigen inkomsten heeft aangebracht. Er kan verweerder dan ook niet verweten worden bij het maken van de behoefteanalyse enkel rekening te hebben gehouden met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zelf, nu dit de enige bestaansmiddelen zijn die voorlagen op dat moment.

Vervolgens betoogt verzoekster dat haar nooit werd gevraagd om naast de voorschotfacturen ook definitieve afrekeningen voor te leggen. In de bijlage 19ter wordt volgens verzoekster enkel om een bewijs van de vaste kosten van het gezin gevraagd en wordt er niet gerept over enige afrekeningsfactuur.

Het feit dat in de bijlage 19ter van 4 december 2019 niet uitdrukkelijk wordt gevraagd om de jaarlijkse afrekeningsfactuur van de nutsvoorzieningen voor te leggen, neemt niet weg dat hierin aan verzoekster wel werd duidelijk gemaakt dat ze bewijzen van de vaste en variabele kosten van het gezin moest voorleggen. Wanneer verzoekster ter staving van de vaste en variabele kosten van het gezin slechts tussentijdse voorschotfacturen voorlegt voor water en elektriciteit, merkt verweerder op goede gronden op dat niet blijkt of deze voorschotfacturen al dan niet het werkelijke verbruik dekken. Het is immers mogelijk dat bij de jaarlijkse afrekening wordt vastgesteld dat de maandelijkse voorschotten onvoldoende zijn en het verbruik in werkelijkheid hoger ligt waardoor er ook hogere kosten aan verbonden zijn. Het bedrag dat de referentiepersoon maandelijks voor de nutsvoorzieningen betaalt, wordt slechts provisoir vastgesteld. Zonder definitieve afrekeningsfactuur kan niet blijken hoeveel de werkelijke kosten voor water en elektriciteit precies bedragen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt aan verzoekster toe om een zo volledig mogelijk beeld te scheppen van de vaste en variabele kosten van het gezin, zodat verweerder kan nagaan of de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt al dan niet voldoende zijn om te voorkomen dat verzoekster tijdens haar verblijf in België ten laste zal vallen van de sociale zekerheid. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing omtrent de voorschotfacturen onredelijk of onzorgvuldig zijn.
Verder bekritiseert verzoekster dat zij, in tegenstelling tot wat er in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, wel degelijk de kosten voor huisvesting heeft meegedeeld. De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar verblijfsaanvraag van 4 december 2024 een uittreksel van 'MyMinFin' heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon eigenaar is van een woonhuis. Ook legde verzoekster een document "*hypotheekvestiging – borderel van inschrijving KBC bank*" van 6 oktober 2004 voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor dit woonhuis een hypothecair krediet heeft afgesloten. Uit de voorgelegde stukken kan niet worden afgeleid of de referentiepersoon op heden deze hypotheek nog steeds moet aflossen. Hoewel verzoekster bewijzen heeft bijgebracht dat de referentiepersoon eigenaar is van zijn eigen woning, kan verweerder worden bijgetreden waar hij motiveert dat niet blijkt hoeveel de kosten van huisvesting bedragen.

Waar verzoekster tenslotte nog argumenteert dat ze wel een overzicht heeft bezorgd van de vaste lasten van het gezin en de overige kosten vrijwel verwaarloosbaar zijn, merkt de Raad op dat er zich in het administratief dossier geen geactualiseerd overzicht bevindt van de maandelijkse vaste en variabele kosten van het gezin. Verzoekster heeft in het kader van haar eerdere verblijfsaanvragen weliswaar verschillende rekeningafschriften voorgelegd om de maandelijkse kosten van het gezin te duiden, doch ze toont met geen enkel begin van bewijs aan dat deze maandelijkse vaste en variabele kosten op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds actueel zijn. Verweerder stelt dan ook op goede gronden vast dat er in casu, behoudens de drie facturen die werden bijgebracht, geen bewijs voorligt van de overige vaste en variabele kosten van het gezin. Verzoekster ontkent niet dat ze geen bewijs heeft voorgelegd van de kosten voor bijvoorbeeld kledij, mobiliteit of voeding. Verweerder beschikt dan ook slechts over een summier zicht op de werkelijke vaste en variabele kosten van de referentiepersoon en verzoekster. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat de referentiepersoon met zijn beperkte bestaansmiddelen alsnog voldoende zou kunnen voorzien in zijn eigen levensonderhoud en dat van verzoekster, zodat zij niet ten laste zullen vallen van de Belgische sociale zekerheid. Er kan dan ook geen positief gevolg worden gegeven aan de behoefteanalyse in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze motieven komen de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor.

Een schending van (oud) artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van artikel 42, §1, tweede lid van diezelfde wet wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit blijkt evenmin.

Het eerste middel is dan ook ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.2.1.
Dat, ten gevolge van de aan verzoeksters betekende beslissing, verzoekster niet in België kan verblijven en zij hierdoor van haar Belgische echtgenoot wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.
Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben al lange tijd een relatie, zijn gehuwd en vormen effectief een gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezinsleven in België heeft.

2.2.3.
Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekster is gehuwd met een Belgische man, met wie zij effectief samenwoont en met wie zij een duurzame levensgemeenschap wenst op te bouwen.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoekster en de band met haar echtgenoot en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar echtgenoot teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.
Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect

voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook haar echtgenoot) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

2.2.5.
Dat het feit dat de bestreden beslissing geen directe verwijderingsmaatregel bevat, hieraan niets afdoet.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de weigering om een verblijfsvergunning af te leveren en de beslissing tot intrekking van een verblijfsvergunning door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 EVRM (ECHR, Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration, 31 augustus 2020 update, p. 23-24).

De grenzen tussen de positieve en negatieve verplichtingen onder artikel 8 EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een 'fair balance'-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds (EHRM, 26 april 2018, Hoti v/Kroatië, §122; EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse v/Nederland, §106).

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Volgende factoren spelen hierbij een rol : de mate waarin het gezinsleven wordt belemmerd, de bindingen met het gastland, de hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst van de vreemdeling verder te zetten en de vraag of er overwegingen zijn van openbare orde die zouden doorwegen om het recht op het privé- en gezinsleven te ontzeggen (RvV, RvV, 1 juli 2021, nr. 257.594).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden op grond van schending van artikel 8 EVRM."

3.4 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en de referentiepersoon betwist. Hij koos ervoor om aan verzoekster geen bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en RvV 211420- Pagina 15 Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de "*fair balance"*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad merkt op dat verzoekster met de referentiepersoon is gehuwd in Frankrijk op een moment dat zij nog onder een geldend inreisverbod stond. Verzoekster heeft sinds de aanvang van haar huwelijk nooit over een permanent verblijfsrecht in België kunnen beschikken. Aldus diende ze zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van haar gezinsleven in België vanaf het begin precair zou zijn. Verzoekster brengt geen uitzonderlijke omstandigheden aan die toelaten dat in dergelijk geval alsnog tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM wordt besloten.

De Raad benadrukt daarnaast dat door het niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten het gezinsleven van verzoekster niet wordt onderbroken door de bestreden beslissing. Alleszins toont verzoekster het tegendeel niet aan.

De wetgever bepaalde dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest van 26 september 2013 met nummer 121/2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM beschouwd.

De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.772 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat de wetgever niet reeds voorzien heeft in een belangenafweging het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Het tweede middel is dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN